

РЕШЕНИЕ

№ 30

гр. София, 19.03.2019 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ВЪРХОВНИЯТ КАСАЦИОНЕН СЪД НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ,
Наказателна колегия, второ наказателно отделение, в открито съдебно заседание на
осемнадесети февруари през две хиляди и деветнадесета година в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ГАЛИНА ТОНЕВА

ЧЛЕНОВЕ: ТАТЯНА КЪНЧЕВА

ТЕОДОРА СТАМБОЛОВА

при секретар ИЛИЯНА РАНГЕЛОВА и с участието на прокурор КАЛИН
СОФИЯНСКИ разгледа докладваното от съдия ТОНЕВА наказателно дело № 65/2019 г.
по описа на ВКС, второ наказателно отделение, като за да се произнесе, взе предвид
следното:

Касационното производство е образувано на основание чл.346 т.1 от НПК по
жалба от защитника на подсъдимия по делото С. Д. П. – адв.В. срещу решение № 279
от 23.11.2018 г. на Пловдивския апелативен съд (ПАС), наказателно отделение,
постановено по ВНОХД № 547/2018 г. по описа на същия съд.

В касационната жалба от защитника на подсъдимия П. са релевирани
касационните основания по чл.348 ал.1 т.1 и т.2 от НПК, като са изложени твърдения за
нарушение на закона и за допуснати съществени процесуални нарушения от въззивния
съд, довели до неправилно квалифициране на деянието, извършено от подсъдимия като
престъпление.

Наред с пространния анализ на доказателствените материали, имащ характер на оплакване за необоснованост на атакувания съдебен акт и непълнота на доказателствата, в жалбата се акцентира върху несъгласието на защитата с подхода на инстанциите по същество при осъществената от тях доказателствена дейност. В тази връзка се изтъква, че осъдителните изводи са изградени единствено въз основа на показанията на св.Ш., които са събрани в нарушение на правилата по чл.273 ал.1 от НПК, а останалите доказателствени източници са оценявани превратно или са кредитирани избирателно. В резултат на този подход фактическите обстоятелства, относими към предмета на делото са изведени в нарушение на основните принципи по НПК за тяхното обективно, всестранно и пълно изследване, целящи разкриване на обективната истина, поради което и вътрешното убеждение на решаващите съдебни органи е незаконосъобразно формирано. Особено внимание се обръща на превратната оценка на поведението на подсъдимия П. непосредствено след констатиране на нарушението по ЗДвП. Желанието му да предотврати неправомерното съставяне на Акт за установяване на административно нарушение (АУАН) на дъщеря му, която била едва на 15 години, е прието като опит за осуетяване изобщо констатирането на административното нарушение. В действителност подсъдимият единствено е настоявал актът да бъде съставен на него или съпругата му (което е било законосъобразното решение по правилата на ЗАНН), като за убедителност се опитал да свърже свидетелите Ш. и Й. с негов познат, бивш полицай, на име С. С.. Името на последния (наричан от подсъдимия С.) некоректно било пресъздадено от свидетелите в изрече „...вземи този С....” като предложение за подкуп. Като превратно ценено е окачествено и изразеното от подсъдимия извинение за грубото му отношение към проверяващите го полицейски служители, което било възпроизведено от последните като признание за извършено престъпление по чл.304а от НК. Недостоверността на свидетелските показания в тази връзка е обоснована в жалбата чрез факта на задържане на подсъдимия за срок от 24 часа в ареста на РПУ – Панагюрище и то поради отказа му да съдейства на полицията (т.е. защото отказал да признае извършено престъпление).

Несъгласие се изразява и с интерпретацията на веществените доказателства (видеозаписи), документиращи инкриминираните събития. Според адв.В. от последните се установява единствено фактът на изваждане от задния ляв джоб на панталона на подсъдимия П. на документи от св.Ш., при разтварянето на които се констатира наличие на две банкноти от по 50 лв., които последният поставя между предното стъкло и дясната чистачка на служебния полицейски автомобил. Твърдението на св.Ш.,

че това са същите банкноти, които по-рано подсъдимият му предложил като „дар” за л.а.”Р.” и които в последствие, с белезници на ръцете поставил в джоба си, остава изолирано, защото не се констатира на видеозаписа – ВД. Нещо повече, поведението на този свидетел и депозираните от него показания са дали основание на адв.В. да развие тезата за действия с цел умишлено уличаване на подсъдимия П. в престъпление, като реакция на непочтителното му отношение към проверяващите го полицейски органи и желание да му бъде даден „житейски урок”.

Като аргумент в подкрепа на невярната интерпретация на доказателствените източници защитата сочи и обстоятелството, че към момента, за който св.Ш. твърди, че подсъдимият му е предложил „дар”, АУАН бил вече изготвен от св.Й., което обезсмисляло идеята за даване на подкуп с цел избягване констатацията на административното нарушение. В този смисъл се твърди, че възприетото от съда фактическо положение за предлагане на подкуп преди завършване на процедурата по съставяне на акта не се основава на надлежно събрани по делото доказателствени източници. Обстоятелството, че АУАН все още не е бил подписан от св.А. П. или от нейните законни представители не променял факта на неговото издаване и валидност.

Така изложеният аргумент насочва и към теза за несъставомерност на деянието от субективна страна, поради формираното у подсъдимия съзнание за приключила процедура по констатиране на административното нарушение, което обезсмисляло предлагането или даването на дар за осуетяването ѝ. Наред със субективната несъставомерност, защитата обосновава и обективна такава, тъй като целта да се осуети налагането на принудителната административна мярка (ПAM) по чл.171 т.2а б.,„а” от ЗДвП – сваляне на регистрационните табели не можело да се постигне чрез даване на дар на проверяващите полицаи, тъй като издаването на заповед за налагането ѝ не било в тяхна компетентност.

Като съществени процесуални нарушения в жалбата са посочени още провеждането на разпитите на свидетелите Ш. и Й. в нарушение на чл.265 т.2 от НПК, тъй като и двамата са били в съдебната зала въоръжени, както и възпроизвеждането на веществените доказателства (видеозаписите) в присъствие на ключовия свидетел Ш., което е упражнило влияние върху депозираните от него показания.

Въз основа на изложените доводи в касационната жалба към ВКС е отправено искане за отмяна на въззивния съдебен акт и оправдаване на подсъдимия С. П..

В съдебното заседание на ВКС подсъдимият П., редовно призован, не се явява. Явява се упълномощеният му защитник адв.В., който поддържа жалбата по развитите в нея съображения и на посочените основания, като отправя и същото искане.

Представителят на ВКП намира, че при разглеждане на делото апелативният съд не е допуснал твърдяните процесуални нарушения, доказателствените материали са подложени на самостоятелен анализ, въз основа на който са направени изводите за осъществен състав на престъпление от страна на подсъдимия П., а постановеното в последствие решение на Административен съд – гр. Пазарджик за отмяна на заповедта за налагане на ПАМ не е обстоятелство, което влияе върху съставомерността на инкриминираното деяние, поради което предлага на съда да остави в сила атакуваното въззивно решение на Пловдивския апелативен съд.

Върховният касационен съд, второ наказателно отделение, след като обсъди доводите на страните и провери атакувания съдебен акт в пределите, очертани от чл.347 от НПК, намери за установено следното:

С присъда № 43 от 14.09.2018 г., постановена по НОХД № 286/2018 г., Пазарджишкият окръжен съд (ПзОС) е признал подсъдимия С. Д. П. за виновен в това, че на 08.04.2018 г. в [населено място], общ.С., обл.П. е направил опит да даде подкуп – пари на стойност 100 лв. (една банкнота, серия БП, № 3034390, с номинал 50 лв. и една банкнота, серия ЯА, № 2072585, с номинал 50 лв.) на длъжностни лица, полицейски органи – И. С. Ш., на длъжност старши полицаи (водач на патрулен автомобил) в група „Охранителна полиция“ към РУ-Панагюрище при ОД на МВР – гр. Пазарджик и Й. К. Й., на длъжност младши автоконтрольор в група „Охранителна полиция“ към РУ-Панагюрище при ОД на МВР – гр. Пазарджик, за да не извършат действия по служба: да не съставят Акт за установяване на административно нарушение серия Д, № 556315 на дъщеря му А. С. П. за това, че управлява л.а.”Р. М. С.” с ДК [рег.номер на МПС] без да е правоспособен водач (не притежава СУМПС), с което виновно е нарушила чл.150 от ЗДвП, и да не демонтират регистрационните табели на л.а.”Р. М. С.” с ДК [рег.номер на МПС] съгласно правомощията им по чл.172 ал.4 от ЗДвП в случаите на чл.171 т.2а от ЗДвП, като деянието останало недовършено по независещи от дееца причини, поради което и на основание чл.304а вр.чл.304 ал.1 вр.чл.18 ал.1 и чл.54 от НК го осъдил на 1 /една/ година „лишаване от свобода“, изтърпяването на което отложил за срок от 3 /три/ години на основание чл.66 ал.1 от НК и „глоба” в размер на 200 /двеста/ лева.

Предметът на престъплението – 2 броя банкноти от по 50 лв., веществени доказателства по делото съдът отнел в полза на държавата на основание чл.307а от НПК, а разноските по делото възложил в тежест на подсъдимия П..

По жалба от защитника на подсъдимия – адв.В. било образувано ВНОХД № 547/2018 г. по описа на Пловдивския апелативен съд, който с решение № 279 от 23.11.2018 г. потвърдил изцяло присъдата на ПзОС на основание чл.338 от НПК.

Касационната жалба на подсъдимия П. е допустима – подадена е от процесуално легитимирана страна по чл.349 ал.3 вр.ал.1 вр.чл.253 т.2 от НПК в законоустановения от чл.350 ал.2 от НПК срок срещу акт, подлежащ на касационна проверка съгласно чл.346 т.1 от НПК.

Разгледана по същество, касационната жалба на подсъдимия е неоснователна.

Основното оплакване, съдържащо се в жалбата на касатора е свързано с превратната оценка на поведението му, непосредствено след констатиране на нарушението по ЗДвП. Възражава се срещу това, че опитът му да предотврати неправомерното съставяне на АУАН на дъщеря му, която поради възрастта си (15 години) не била административнонаказателно отговорно лице, е оценен като желание за осуетяване изобщо констатирането на административното нарушение. Твърди се, че в действителност подсъдимият единствено е настоявал актът да бъде съставен на него или съпругата му, което е било законосъобразното решение по правилата на ЗАНН, в какъвто смисъл е и решението, постановено от Административен съд – гр. Пазарджик по АД № 436/2018 г., за отмяна на заповедта за ПАМ поради съставянето на АУАН на лице, което не носи административнонаказателна отговорност (чл.26 от ЗАНН). Това обстоятелство, както и фактът, че налагането на принудителната административна мярка по чл.171 т.2а б.,„а“ от ЗДвП „прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство на собственик, чието моторно превозно средство е управлявано от лице, което не е правоспособен водач“, не било в компетентността на проверяващите полицаи, дават основание на касатора да обосновава обективна несъставомерност на деянието, а формираното у него съзнание за приключила процедура по констатиране на административното нарушение към момента, за който св.Ш. твърди, че му е предложил „дар“, поради вече изготвен АУАН от св.Й., го мотивира да претендира и неговата субективна несъставомерност.

С така формулираното възражение за несъставомерност на деянието, квалифицирано като „подкуп“ по чл.304а вр.чл.304 ал.1 от НК на практика се отправя искане към касационната инстанция за извършване на нов доказателствен анализ, въз

основа на който да се приемат нови фактически положения, изключващи обективната му и субективна съставомерност по този състав на престъпление. В тази връзка настоящият съдебен състав намира за необходимо отново да подчертае, че българският процесуален закон не предвижда такова правомощие на касационния съд, който има компетентност единствено да осъществява контрол върху процесуалната законосъобразност на конкретните действия на проверяваните съдебни инстанции по допускане, събиране, проверка и оценка на доказателствата по делото и правилността на формиране на вътрешното им убеждение. Ето защо оплакванията на подсъдимия П. са обсъдени единствено в контекста на съблюдаване на относимите към този процес правила по НПК.

Основните оплаквания, развити от касатора пред ВКС са били изтъкнати и пред въззивния съд чрез въззивната жалба от подсъдимия и неговия защитник. На същите ПАС е дал задълбочени отговори в постановения от него съдебен акт, който напълно покрива стандарта на чл.339 от НПК. Въззивната инстанция е възприела фактическата обстановка, установена от първостепенния съд, подлагайки я на свой самостоятелен и независим анализ съобразно задълженията си по чл.314 ал.1 от НПК. ВКС в изпълнение на възложените му правомощия не установи нарушение на процесуалните принципи, регламентирани в чл.13 и чл.14 от НПК, вменяващи задължение за обективно, всестранно и пълно изследване на обстоятелствата по делото и не констатира недостатъци в доказателствената дейност на въззивния съд, които да са довели до погрешни изводи относно главния факт в наказателния процес – съставомерността на деянието, участието на подсъдимия в него и отговорността, която следва да понесе. Съдът е извел фактическите положения след внимателен анализ и оценка на целия обем от доказателства, като с нужната изчерпателност е аргументирал кои доказателствени материали приема и кои не, излагайки последователно пътя на своите разсъждения.

В рамките на касационната проверка не се установи инстанциите по същество да са игнорирали или изопачили доказателствени източници при решаване на делото и постановяване на своите актове. ПАС въз основа на собствения си анализ на съвкупната доказателствена маса е стигнал до вярното заключение, че първоинстанционният съд не е допуснала нарушение на императивната норма на [чл.303 ал.2 от НПК](#) като е приел за доказано по несъмнен начин обвинението в опит за даване на подкуп от подсъдимия П. на полицейски органи в лицето на свидетелите И. Ш. и Й.

Й., с което е осъществил състава на престъплението по чл.304а вр. чл.304 ал.1 вр.чл.18 ал.1 от НК.

Настоящият съдебен състав напълно споделя изводите, залегнали в проверявания съдебен акт за движещия мотив в поведението на подсъдимия П. при извършване на проверката от полицейските служители, относно настояването му актът да бъде съставен не на дъщеря му – св.А. П., а на съпругата му – св.И. П. или на него самия. Това категорично не е било желанието му да осигури законосъобразност на изготвяния от св.Й. АУАН (стр.15 от решението на ПАС), а стремежът му да бъде избегнато прекратяването на регистрацията на л.а.“Р.“, като не бъде отразено управляването му от неправопоспособния водач в лицето на непълнолетната А. П.. До този извод въззивният съд е стигнал въз основа на изключително прецизен доказателствен анализ, който не следва да бъде преповтарян. В негова подкрепа следва само да бъде акцентирано върху показанията на свидетелите Ш. и Й., които последователно и еднозначно възпроизвеждат опитите на подсъдимия да ги мотивира не просто да съставят акт на него или на съпругата му, а да го направят с цел да се избегне сваляне на регистрационните табели на автомобила – т.е. да не се отрази в акта обстоятелството, че л.а.“Р.“ е бил управляван от неправопоспособен, непълнолетен водач, което фактически предполага неизвършване на действие по служба от страна на полицейските органи. Свидетелят Ш. конкретно посочва, че настояването на подсъдимия П. е било в акта да се впише, че съпругата му е управлява автомобила и на нея да бъде съставен акт, което би дало основание да се избегне принудителната административна мярка по чл.171 т.2а б.,а“ от ЗДвП „прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство“. Така установените безспорно фактически обстоятелства са дали основание на въззивния съд да приеме тезата относно движещите мотиви за поведението на подсъдимия в хода на извършваната полицейска проверка като защитна. Този извод изцяло се споделя от касационната инстанция, поради което оплакването за превратна оценка на фактите от този епизод на събитията следва да бъде оставено без уважение.

Във връзка с горното следва да бъде отделено внимание на възраженията на защитата относно гласуваното доверие от инстанциите по същество на показанията на свидетелите Й. и най-вече на тези на св.Ш., и поставянето им в основата на осъдителните съдебни актове. На това оплакване, пространно развито и във въззивната жаба, е отделено особено внимание в проверявания съдебен акт. На страници от 5 до 7 в решението на ПАС е направен детайлен анализ на показанията на св.Ш., като е

отчетено наличието на твърдения в първоначалния разпит на този свидетел пред ПзОС, които не могат да бъдат кредитирани (протокол от с.з. на 23.04.2018 г. по НОХД № 286/2018 г. по описа на ПзОС). Те касаят действията на подсъдимия П. с инкриминираните банкноти – предмет на престъплението от момента на поставянето на белезници на ръцете му от св.Ш., до поставянето им на предния капак на полицейския автомобил, както и за мястото, от което същите са били взети от свидетеля – от ръцете на подсъдимия или от задния ляв джоб на панталона му. Отчетена е и корекцията в показанията на св.Ш. относно тези факти в проведения му повторен разпит от първоинстанционния съд (протокол от с.з. на 14.06.2018 г. по НОХД № 286/2018 г.), като са изложени съображения за причините, довели до промяна в първоначалните му твърдения. В тази връзка е отчетен ефектът от възпроизвеждане на видеозаписите – ВД по делото – върху възможността на свидетеля да преодолее влиянието на изминалото време от инкриминираното деяние и участието му в други аналогични случаи. Верен е изводът, че действието на първостепенния съд по предявяване на веществените доказателства видеозаписи на св.Ш. освен, че е допринесло за точното възпроизвеждане на възприетите от него факти, е напълно съответно и на процесуалния закон, който в чл.284 предвижда при необходимост ВД да се предявяват и на свидетелите. Използвайки тази процесуална възможност, решаващият съдебен орган е осъществил дължимата от него активност за разкриване на обективната истина, като е взел всички възможни мерки за това. Чрез приобщаване по надлежния ред на видеозаписите, ВД по делото, ПзОС от една страна е допринесъл за обективното възпроизвеждане на възприетите от свидетеля факти, а от друга – за установяване по несъмнен начин действията на подсъдимия П. с банкнотите – предмет на престъплението от момента на предлагането им до поставянето им на предния капак на служебния автомобил. Анализът на обсъжданите доказателствени източници – показанията на св.Ш. и веществените доказателства видеозаписи от проверката, както и процесуалната законосъобразност на тяхното приобщаване са подложени на внимателна оценка от въззивния съд, изводите на който напълно се споделят и от касационната инстанция. Ето защо възраженията на защитата в тази им част се оценяват като неоснователни и като такива следва да бъдат оставени без уважение.

Аналогично е становището на ВКС и досежно оценката на показанията на св.Й., критично оценени и в резултат на това – частично кредитирани само относно категорично подкрепените и от други доказателствени източници обстоятелства, поради което допълнителни аргументи в тази насока не са необходими.

Все във връзка с показанията на свидетелите Ш. и Й. касационната жалба особено съществено акцентира върху твърденията им, че подсъдимият им предлагал „...да вземат този С....“. Тезата на прокурора, че се касаело до възприето в разговорната реч нарицателно наименование на сумата от сто лева, адв.В. опровергава с твърдение за опит на подсъдимия да въздейства върху проверяващите го полицаи чрез твърдение за познанството си с адв.С. С. – бивш полицаи. Внимателният прочит на решението на ПАС сочи, че възприетите от първоинстанционния съд обстоятелства, свързани с предложението за „С.“ са изключени от фактическите положения, възприети за безспорно установени от въззивния съд, което прави безпредметно тяхното обсъждане от касационната инстанция.

И отново във връзка с показанията на тези двама свидетели следва да се посочи, че макар и основателно, възражението на защитата относно присъствието им в съдебно заседание въоръжени, в противоречие с разпоредбата на чл.265 т.2 от НПК, не може да обоснове оценката на това нарушение като съществено, от категорията, обуславящи необходимостта от отмяна на атакувания съдебен акт и връщане на делото за ново разглеждане. Действително цитираната законова разпоредба не допуска изключения освен за охраната. В същото време обаче, не е констатирано и повлияване на нормалното протичане на съдебния процес в хода на събиране на доказателства, нито на надлежното упражняване правото на защитата на подсъдимия. Посоченото от защитата нарушение на процесуалните правила следва да бъде констатирано и така за него да бъде обърнато внимание на първоинстанционния съд, но основаната на него теза за допуснато съществено процесуално нарушение, налагащо отмяна на постановените съдебни актове не може да бъде споделена.

Аналогично е становището на ВКС и относно твърдяното нарушение на разпоредбата на чл.273 ал.1 от НПК, допускането на което се установява от разпореждане от 09.05.2018 г. на председателя на съдебния състав на ПзОС, разглеждал делото. В същото време от протокола от съдебното заседание на 23.04.2019 г. се установява, че за времето, през което св.Й. е присъствал в съдебната зала, освен прочитане на обвинителния акт, никакво друго процесуално действие не е извършено в хода на съдебното следствие. Що се отнася до св.Ш., то в негово присъствие е разпитан единствено св.Й.. Тук е необходимо да се посочи, че разпит на лица, присъствали в съдебната зала в качеството на свидетели не е недопустимо, независимо от редакцията на чл.273 ал.1 от НПК. Единственото изискване към техните показания е да бъдат подложени на внимателна оценка с оглед повлияването им от информацията,

придобита от другите доказателствени източници, събрани и проверени в тяхно присъствие. Това изискване е изпълнено в пълен обем от решаващите съдебни органи, наред с останалите основания за техния задълбочен анализ, обсъдени вече от касационния съд.

По-нататък в касационната жалба отново съществено внимание се обръща на оценката, дадена от инстанциите по същество на поведението на подсъдимия П. след поставяне на белезниците и полагане на инкриминираните банкноти на предния капак на полицейския автомобил. Тезата на защитата, че поднесените извинения от страна на подсъдимия касаели единствено грубото му и непочтително отношение към проверяващия го полицейски екип и че чрез тях същият не е изразил съжаление за извършеното престъпление, признавайки вината си, също е внимателно анализирана от въззивния съд и основателно е оценена като защитна. За изясняване на обстоятелствата относно този момент от фактологията на събитията правилно са кредитирани показанията на свидетелите Ш., Й. и Ал.П., доколкото в тях категорично се говори за признание на вина от подсъдимия и за съжаление за предложения подкуп, включително за изразена готовност за пълно съдействие от негова страна. Във връзка с достоверността на показанията на свидетелите Ш. и Й. бяха изложени аргументи по-горе в настоящото решение, които няма да бъдат преповтаряни. Колкото до репликата „...защото този номер минавал в София“, на която защитата придава особено значение в стремежа си да опровергае гласните доказателствени източници относно признаването на вина от подсъдимия, то следва да се подчертае, че възприета или не, тя не е от естество да повлияе върху крайните изводи за съставомерното поведение на подсъдимия, поради което нарочен коментар на дадената й оценка от проверявания съд не е необходим. Колкото до тезата, че последвалото 24-часово задържане на подсъдимия П. било последица от липсата на твърдяното признание на вината му, следва да се посочи, че независимо от наличието или липсата на основания за постановяване на тази мярка (за оспорване законосъобразността на която е предвиден друг процесуален ред), тя не може да окаже влияние върху оценката на установените по надлежния ред фактически обстоятелства, настъпили преди този момент.

Съществен акцент в защитната позиция на подсъдимия П. е поставен върху опита предприетите от страна на св.Ш. действия за задържането му в момента на даване на подкуп да бъдат представени като желание на полицейския служител да го уличи в неизвършено престъпление. Мотивът за това бил „да му даде житейски урок за явно непочтителното поведение“, демонстрирайки правомощията и фактическите

възможности на един полицейски орган. Доводите, изложени в подкрепа на тази теза са обстойно анализирани в решението на въззивния съд (стр.10 – стр.12), като внимание е отделено и на показанията на свидетелките А. и И. П. (съответно дъщеря и съпруга на подсъдимия), чрез които е засилен акцентът на конфликтното, агресивно и непочтително отношение на подсъдимия към проверяващите го полицаи. Основателно опитът да се засили вниманието към това поведение на подсъдимия П. с цел да се обоснове ответна реакция на св.Ш. с уличаването му в неизвършено престъпление, е отхвърлен като лишен от доказателствена основа и насочен към оневиняване на подсъдимия. Нито начинът, по който св.Ш. е поставил белезниците – много бързо и на място, на което камерата в полицейския автомобил не е имала обхват, нито поведението на свидетеля преди и след този момент дават основание за извод за негово недобросъвестно поведение. От показанията на всички свидетели, както и от обясненията на подсъдимия се установява, че през цялото време св.Ш. е бил спокоен, а не раздразнен или превъзбуден. Той също не твърди в показанията си да е бил афектиран от поведението на подсъдимия П., още повече, че през цялото време е бил със съзнанието за извършван запис от апаратурата на служебния автомобил, за което е предупреждавал и самия подсъдим. Дал е и аргументирано обяснение за начина на поставяне на белезниците – бързо, за да осуети възможността парите да му бъдат поставени в джоба или в ръката, а едновременно с това парите да останат в ръката на дееца, като така се постига и запазване на местопроизшествието. Колкото до обстоятелството, че парите все пак не са останали в ръката на подсъдимия П., то същото е надлежно изяснено чрез веществените доказателства – видеозапис на извършваната полицейска проверка, за законосъобразното кредитиране на които бяха вече изложени аргументи по-горе в настоящото решение. С оглед изложеното тезата за умишлено уличаване на подсъдимия П. в извършване на инкриминираното престъпление основателно е приета за защитна и отхвърлена като лишена от доказателствена основа.

Въз основа на описаните до тук оплаквания за допуснати съществени процесуални нарушения от въззивната инстанция, ВКС осъществи контрол върху законосъобразността на доказателствената й дейност и правилността на формиране на вътрешното й убеждение. В рамките на този контрол настоящият съдебен състав констатира, че не само въззивният, но и първоинстанционният съд са изпълнили в пълен обем задълженията си за обективно, всестранно и пълно изследване на обстоятелствата по делото, относими към предмета на доказване в процеса.

Доказателствените материали не са анализирани едностранчиво, превратно или в разрез с правилата на формалната логика, а тъкмо обратното – много внимателно, като благодарение на прецизния анализ на доказателствената съвкупност съдилищата са успели да пресъздадат максимално точно фактологията на събитията и така да дадат законосъобразен отговор на въпроса дали подсъдимият е извършил престъплението, за което е обвинен.

При правилно установената фактическа обстановка по делото, решаващите съдебни органи са достигнали до законосъобразния извод, че подсъдимият С. Д. П. е осъществил от обективна и субективна страна състава на престъплението по чл.304а вр. чл.304 ал.1 вр.чл.18 ал.1 от НК, тъй като направил опит да даде подкуп – пари в размер на 100.00 лева, на длъжностни лица полицейски органи в лицето на И. Ш. и Й. Й., като опитът останал недовършен по независещи от него причини. В тази връзка като неоснователно настоящият съдебен състав оценява оплакването в касационната жалба за неправилно приложение на материалния закон, основано на тезата, че към момента, за който обвинението твърди, че подсъдимият се е опитал даде подкуп, процедурата по съставяне на АУАН била приключила и това водело до обективна несъставомерност на деянието му, тъй като полицейските органи са били извършили действията си по служба. Тази теза е била обсъдена задълбочено от проверявания съд и е получила обоснован отговор, който напълно се споделя от настоящия състав на ВКС. Верни са изводите на ПАС, че към момента на опита за даване на подкуп процедурата по издаване на АУАН не е била приключила и това е мотивирало подсъдимия П. да подкрепи усилията си за предотвратяване на нейното финализиране с предлагане на парична сума като дар за отказ на полицейските служители да го сторят. Преди полагане на подписите от актосъставителя и нарушителя процедурата по издаване на АУАН не е била завършена и неговото анулиране е било възможно по предвидения за това ред. Това обстоятелство изключва основателността на тезата на защитата и обуславя наличието на обективната съставомерност на инкриминираното деяние.

Не може да бъде споделен и доводът за липса на умисъл у подсъдимия за извършване на престъпление по чл.304а от НК, тъй като бил убеден, че е приключила процедура по съставяне на АУАН, което обезсмисляло даването на подкуп. Той се основава и на твърденията, че подсъдимият П. не е предлагал пари, а само документи, които проверяващите полицаи да погледнат отново и съставят акт на съпругата му или него самия. Изложеното по-горе относно обективното, всестранно и пълно изясняване на всички фактически обстоятелства, относими към предмета на доказване от

инстанциите по фактите, както и установената по несъмнен начин неприключила процедура по съставяне на АУАН дават отговор на това възражение, което настоящият съдебен състав също намира за неоснователно.

Макар с касационната жалба да не се оспорва справедливостта на наложеното на касатора наказание, то ВКС намери за необходимо да обсъди и това касационно основание в контекста на принципното несъгласие с осъждането му за престъплението по чл.304а вр.чл.304 ал.1 вр.чл.18 ал.1 от НК.

За да прецени съответствието на наложеното наказание с обществената опасност на инкриминираното деяние и на дееца, касационната инстанция внимателно обсъди аргументите на Пловдивския апелативен съд, отнасящи се към индивидуализацията на наказателната отговорност на подсъдимия П.. При касационната проверка на съдебния акт в тази му част, ВКС намери, че въззивната инстанция е направила задълбочено изследване на всички обстоятелства, имащи отношение към определянето на законосъобразно и справедливо наказание на жалбоподателя. Направена е и констатация за пропуски от първоинстанционния съд в определяне на съвкупността от смекчаващи отговорността на подсъдимия обстоятелства, която е коректно допълнена с тяхното отчитане. Независимо от това, въз основа на цялостната съвкупност от смекчаващи и при липсата на отегчаващи отговорността обстоятелства, ПАС е преценил, че определеното от окръжния съд основно наказание в размер на 1 /една/ година „лишаване от свобода“ и начинът на изтърпяването му с прилагане на института на условното осъждане, напълно отговаря на критериите за справедливост. Като справедливо е оценил и кумулативното наказание „глоба“ в размер на 200 лв., поради което не е направил корекция в санкционната част на присъдата на ПзОС. Изложените в тази връзка аргументи в проверявания съдебен акт напълно се споделят и от касационния съд, който не намира основание за неговото изменение.

Водим от изложените аргументи и на основание чл.354 ал.1 т.1 от НПК, Върховният касационен съд, второ наказателно отделение,

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 279 от 23.11.2018 г., постановено по ВНОХД № 547/2018 г. по описа на Пловдивския апелативен съд.

Решението не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:1.

2.